

Periodisme

Corrosiu com el vidriol

Félix Fénéon
Notícies de tres ratlles

Traducció i pròleg
de Joan-Lluís Lluís

L'AVENÇ
128 PÀGINES
18 EUROS

MARC SOLER

Vet aquí un personatge d'aquells amb una importància que només es pot mesurar pels intangibles. Perquè al darrere de Félix Fénéon (Torí, 1861-Châtenay-Malabry, Sena, 1944) no hi ha cap obra –escrita, plàstica,...– d'aquelles que solem anomenar com a “mestres”, tret d'una plaqueta decisiva sobre el neoimpressionisme... i aquestes *Notícies de tres ratlles*, títol de la secció de breus del diari parisenc *Le Matin*. El cas, però, és que Fé-

néon va estar al rovell de l'ou de totes les avantguardes del seu temps i va contribuir a promoure-les: com a crític d'art, elogiat per Apollinaire, i com a galerista –l'únic marxant en què va confiar Matisse–, descobrint gent com Signac, Bonnard, Van Dongen o Pissarro; com a editor va publicar o va fer editar Laforgue, Jarry, Mallarmé o Rimbaud, entre d'altres.

Anarquista declarat i funcionari exemplar de l'estat francès, després d'haver dirigit i/o cofundat diverses revistes –*La Vogue*, *Revue Blanche*, *Symboliste*, *La Revue moderniste*, *La Plume*, *Chat Noir*, etc.– Fénéon arriba al diari *Le Matin* l'any 1906 i converteix la secció esmentada en lectura obligada al París de l'època.

El professor Martin Vivaldi, a la seva obra *Géneros periodísticos*, ensenya que els breus són textos curts, incisius, que no han d'excudir en cap cas les dues-centes paraules i que, si en fan cent, encara millor. Doncs bé, els de Fé-

Félix Fénéon

L'AVENÇ

**En mans de Fénéon,
informacions sense
suc ni bruc esdevenien
munició literària
d'alt voltatge**

néon ni tan sols hi arriben, a cent. El que només eren informacions de successos que arribaven a la redacció malgirbades, sense suc ni bruc ni temps per treballar-les més extensament, a mans de Fénéon es convertien en sentències desproveïdes de moralitat i carregades de munició literària d'alt voltatge. La seva era una visió despullada i crua –amb mala bava i pinzellades d'humor negre– sobre els extrems d'estupidesa als quals es pot arribar i en els quals incorre tan sovint la nostra espècie. Els seus breus eren una mena de crònica social que afectava tots els nivells de la societat i que traspua ven la nul·la simpatia de Fénéon per tot el que fes olor de poder en les seves múltiples formes. L'habilitat a l'hora d'emprar els recursos expressius de la llengua, fan que la reiteració dels continguts de les notícies esdevinguin una mena de *work in progress* corrosiu i sarcàstic. Imprescindible amb crisi o sense. |